

Mask kui sõnum

Kui varem eelnes maskide kohustuslikuks tegemisele maskikandjate hulga järkjärguline suurenemine avalikus ruumis, mida toetasid erineva nõudlikkustastmega riiklikud soovitused, siis alates esmaspäevast ühissõidukites taas nähtavad maskid ilmuvad sinna ilmselt eelkõige seetõttu, et valitsus tegi nende kandmise kohustuslikuks.

Raske on ennustada, kuid võrd vastuvõtlik on elanikkond uuele korraldusele seekord, kuid võimalikul trotsil saab tuvastada kaks peamist põhjust: suvise vabama elu nautijate ohutunne püsib madal iga päev lisanduva paarisaja nakatunu kiuste, ja maskikohustus ei tajuta olevat kooskõlas peaministripartei senise retoorikaga, et sügisel hakkavad piirangud kehtima vaid mittevaktsineeritutele. Pole ju terviseeksperdidki päris ühel meelel, kas kaitse-süstüül ja läbipõdeniul on tarvis teatud olukordades maski kanda – kuigi teame, et ka vaktsineeritu võib koroonaviirusega nakatuda.

Kolmanda võimaliku põhjuse lisas opositsioonilise EKRE juht Martin Helme, kui kutsus oma jälgijaid üles kodanikuallumatu- sele, eirates valitsuse kehtestatud uusi keelde. Tegelikult võiks tema üleskutsel olla vastupidinegi mõju, kui maski kandmisest muul põhjusel hoidunud kodanikud ei soovi olla identifitseeritud kui konkreetse erakonna toetajad. Ehk on Kaja Kallase valitsusel põhjust Helmele ja tema erakonnakaaslastele tänulik olla, kui tähelepanu keskpunktis polegi enam Kallase valitsuse läbikukkumine vaktsineerimise korraldamisel, mille kohta on etteheiteid paljudel erakondlikust eelistusest hoolimata, vaid pooli hakatakse valima hoopis teistel alustel?

Muidugi oleks parem, kui keegi ei teeks isegi katset tervisekaitsemeetmete politiseerimiseks (aga kohalike valimiste eel on see võimalus poliitikuile seda ahvatlevam), ent paraku on see juhtunud peaaegu igal pool maailmas ja tõenäoliselt juhtub edaspidigi. Isikliku seisukoha kujundamisel tuleb võimalust, et kuulajaga manipuleeritakse, igal juhul meeles pidada.

ANDRES VARUSTIN

VÄLJAANDJA AS Ohtuleht Kirjastus
Narva mnt 13, 10151 Tallinn
Klientteenindus tel 666 2233
kliend@ohtuleht.ee, www.ohtuleht.ee

TRÜKK AS Kroonpress,
Tähe 133, 51013 Tartu

TELLIMINE JA KOJUKANNE tel 666 2233, tellimine@ohtulehtkirjastus.ee, pood.ohtuleht.ee

REKLAAM JA KUULUTUSED tel 614 4100, faks 614 4050, reklaam@ohtuleht.ee, kuulutused.ohtuleht.ee

Kõik Ohtulehes avaldatud artiklid, fotod ja illustratsioonid on autoriõigusega kaitstud teosed, mille kasutuse reeglid on sätestatud autoriõiguse seaduses. Rõhutame, et nende reprodutseerimine ja levitamine ilma AS Ohtuleht Kirjastuse kirjaliku nõusolekuta on keelatud. Toimetusel on õigus kaastõid nende selguse huvides toimetada ja lühendada. Kaastõid ei tagastata ega reitsenseerita. Toimetust aktsioneerib vaid isiklikult kohale toimetatud või tähtsusega toimetusele saadetud õendus- ja vastulauseid. Isikuandmetega seotud küsimustes palume pöörduda aadressil isikuandmed@ohtuleht.ee. Kaebuste korral ajalehe sisu kohta võite pöörduda Pressinõukogusse, pn@eall.ee või tel 646 3363.

ARVAMUS.OHTULEHT.EE

Toimetaja Elis Kusma
Tel 614 4028
elis.kusma@ohtuleht.ee

Kui puudub suts, s

Mis on lubatud Jupiterile, pole lubatud härjale. Kui Andrus Ansip võttis jõuliselt sõna vaktsineerimatu kohta, öeldes, et istugu kodus, tõusis avalikkus tagajalgadele ja hakkas sajaga segast peksma. Ikka hitlerlike, stalinlike ja muude piirangute ning lõhestatuse ja inimõiguste teemal. Nagu heitunud mesilasülem, kes parvleb ega leia teed inforögastikus.

See on üks väheseid kordi, kus ma olen Ansipiga 100% nõus. Ometi kord oli ametkondade segases ja tasapaksus kommunikatsiooniosogas üks munadega mees, kes suutis välja ütelda ühe lihtsa ja selge üheselt mõisteta-va sõnumi. Istuge kodus, kui ei taha vaktsineerida. Lihtne! Selge! Arusaadav!

Ja mõistagi ka ebapopulaarne, aga mis ikka teha, kui inimene on loomult laisk ja loll ning manipuleeritav.

Ei ole suutnud selge sõnumiga välja tulla ei peaminister, president ega Irjad-Arkadid-Karmenid. Ometi sai sõnumitooja selle eest laia lauaga piki pead. Minna Lutsari asemel ei muretseks vaktsineerimata Kapa-Kohila memmede pärast, vaid noorte ja keskealiste pärast, kes võtavad suvest kõik, mis annab, nagu homset polekski.

Tungeldakse tuhandete kaupakontsertidel ja pidudel, olles unustanud kõik viimase kahe aasta piirangud.

Aga elu ei saa enam kunagi tagasi selleks, mis ta oli. Ja kui see mass mõne nädala pärast lina, kontoritesse, koolidesse, lasteaedadesse ja ülikoolidesse tagasi voolab, on oodata (tuuma) plahvatust ja kõikide näitajate lakke lendamist.

Mis on inimõigus?

Minu inimõigus on mitte saada nakkust. Punkt ja edasikaebamisele ei kuulu. Kui keegi soovib viiruseajastul elada vaktsineerimata, siis ärge ronigu minuga samasse trammi, toidupoodi ega restorani. Või ärge ronigu ilma maskita. Maske kannavad praegu Eestis peaaegu ainult välismaalased. Kohalikud vaatavad neid arusaamatul metslase pilgul.

TIINA TUUM

kolumnist

Minu inimõigus on mitte saada nakkust. Punkt ja edasikaebamisele ei kuulu.

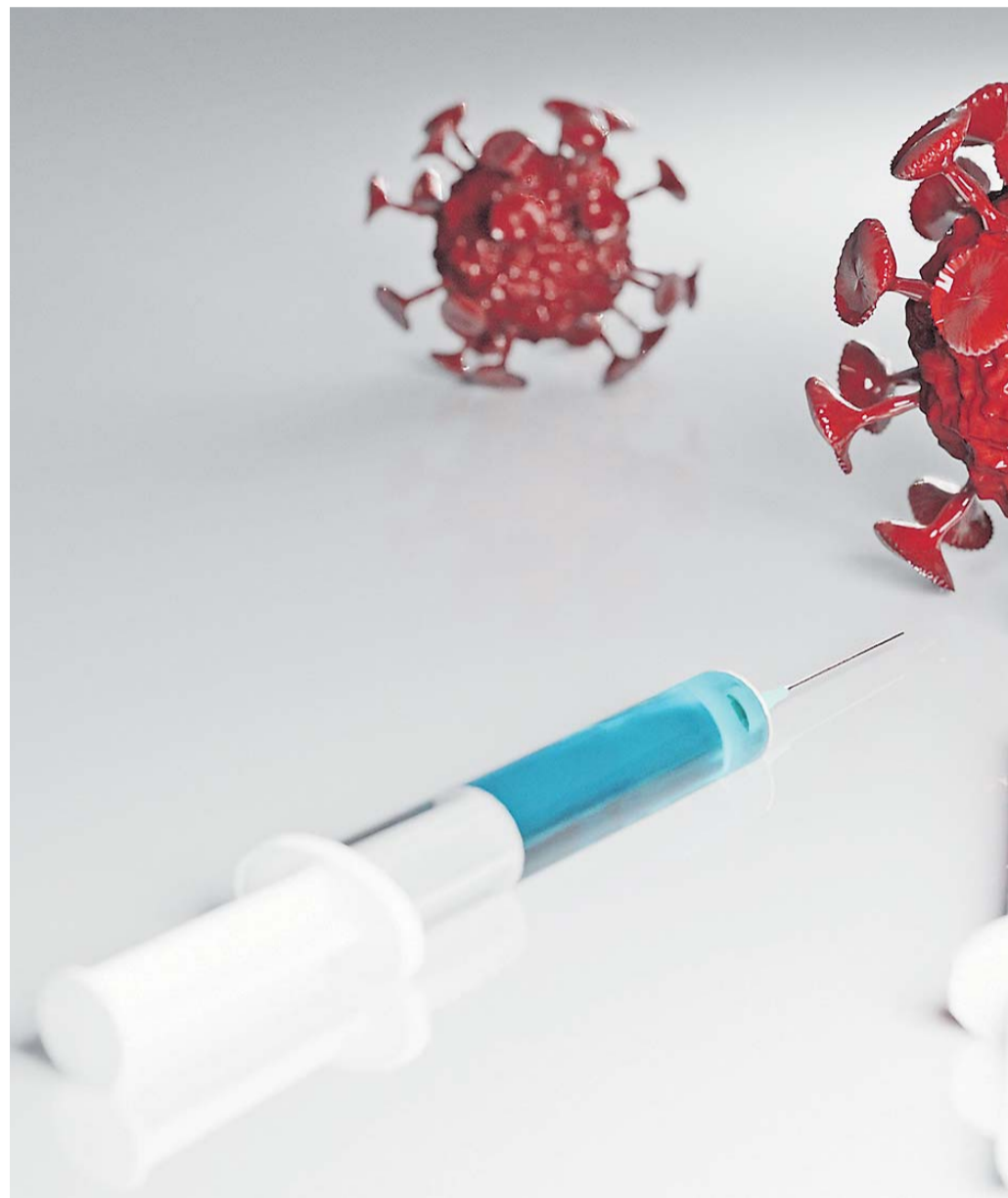
Kes valib vaktsineerimisvabaduse, tema koht on üksindus. Reservaat, metsatalu või kindluseks barrikadeeritud korter, kus oma isikuvabadust viljele- da. Individualistlik ja egoistlik vaatevinkel tänapäeval ei lähe, tuleb olla solidaarne. Ei saa ühe tagumikuga istuda kahel toolil – olla samal ajal vaba kohustusest vaktsineerida, ent nautida täiel rinnal tsivilisatsiooni hüvesid. Näiteks kõigile tingimusteta avatud restorane-kinosid-teatreid, mille eest ülejäänud on pidanud ikkagi vaeva nägema – oma süsti hankima.

Lamemaalaste arvamuste kohaselt on vaktsineeritud riskinud DNA-mutatsiooni, 4G-vör-

gu, kiibi ajju paigaldamise ja muu säärasega. Teistel, kes seda teinud pole, ennäe, jääb õigust ülegi, et igale poole kohale roomata ja hakata oma õiguste teemal rinnale taguma. Lihtsalt ei saa ja kõik. Kui küsimus on tervises, elus ja surmas. Mind ei huvita sealjuures need klauslid, et „ootame-vaatame“, „valin õige vaktsiini“, „kus on salastatud statistika“, „mina tahan teada“.

Macroni peale ei kõhi keegi

Kui sarmikas Prantsusmaa president Emmanuel Macron lubas vaktsineerimata prantslastel restorani ja kinno mineku ära keelata, ei kõhinud aga ükski

Ma armastan eesti muusikaliteatrit!

Mitu aastat tagasi lavastasin Tallinna linnahallis „Hüljatuid.“ See ja mitmed järgnevad lavastused tutvustasid mulle noorte muusikalilauljate uut põlvkonda: Hanna-Liina Võsa, Lauri Liiv, Ele Millistfer, Koit Toome, Viko Eplik, Nele-Liis Vaiksoo ja paljud, paljud andekad inimesed veel, kes mitmetes etendustes minuga koostööd tegid. Need kunagised noored lauljad on praeguseks Eesti armastatud esinjad.

Tolleaegne kuldne ajastu sai võimalikuks tänu Mikk Purre ja Anne Veesaare visadusele, kes, varustatud suure entusiasmi ja taustateadmistega, muutsid Eesti muusikaliteatri nägu.

Vanemuise Paavo Nõgese ja rahvusoperi Aivar Mäe oskuliik juhtimise all on muusikaliteater õitsenud ning esile on kerkinud täiesti uus põlvkond muu-

GEORG MALVIUS

lavastaja

sikalilauljaid: Kalle Sepp, Kael Targo, Saamuel Pilpak, Kärt Anton, Saara Pius, Piret Krumm ja Silver Laas, kui vaid mõned nimed nimetada! Need on väga andekad näitlejad ja lauljad, kellel on tänapäeva muusikaliteatri arengus olnud suur roll.

Kallis lõbu, mis on seda väärt

Eesti on selles vallas eesrindlik ja minu hinnangul nii mõnelgi korral parem kui Soome, Läti ja Leedu. Mitu Eesti muusikalilauljat on esinenud kandvates rollides nii Soomes, Saksamaal kui ka Euroopa ringreisidel. Ja isegi kui vahel on piletite hinnad krõbedad, tormab Eesti rahvas sellegipoolest muusikale kuulama!

Ehkki kõik pole tingimata alati kõrgeimal tasemel, pälvivad mõned suurepärased etendused

kiidusõnu Londoni ja New Yorgi agentuuridelt, austatud laulukirjutajalt Tim Rice'ilt ning ka rahvusvaheliselt meedialt.

Muusikal on lugupeetud kunstivorm, mida tihti esitatakse rahvuslikes teatrites ja rahvusvahelistes ooperimajades. Broadway ja West End tõmbavad ligi tohutut publikut, kes tulevad vaatama maailmakuulsaid staare, ime- lisi draamanäitlejaid ja lauljaid, kes esinevad nii suurtes kui ka väikestes muusikalides: staare nagu Glenn Close, Angela Lansbury, Nathan Lane, Michael Crawford, Ian McKellen, Elaine Paige, Bette Midler, Michael Ball ja Jonathan Pryce.

Muusikali lavastamine pole odav lõbu, kuid samas on see viis tuua piletiraha ja rahvast erinevatesse ja erinäolistesse teatrisaalidesse. Mõnd tuntuimat muusikali võidakse esitada enam kui